

[Svend Jørgensen.]

vis 21 kr., 20 kr. og 19 kr., og eengangstillægget bliver følgende for disse kvinder kun henholdsvis 14 kr. 70 øre, 14 kr. og 13 kr. 30 øre. Det undrer mig for øvrigt, at det ærede medlem fru Ragnhild Andersen ikke har lagt mærke til dette; det har det ærede medlem temmelig sikkert ikke, ellers ville det nok være kommet med i hendes kritik af forslaget. Jeg gør altså nu opmærksom på det. Nu kan man naturligvis sige, at dette forhold berører kun de rentemodtagere, der er forholdsvis bedst stillet, som enten selv har eller hvis ægtefælle har en vis arbejdsindtægt ved siden af, hvorfor renten ned sættes, men det er vel forståeligt, at de aldersrentemodtagere, der slet ikke får noget tillæg, og de invaliderentemodtagere, som må nøjes med de før nævnte beløb, og som ikke forstår, hvorfor de intet eller så godt som intet skal have udbetalt, bliver skuffede og måske også bitre. Det kunne have været undgået, hvis man havde fulgt mit forslag om at beregne eengangstillægget som en procentvis del af det samlede normale — jeg siger med vilje „normale“ — månedlige beløb. Det ville for mig at se være retfærdigere og også være lettere for den kommunale administration.

Mit parti hilser iøvrigt med tilfredshed, at den højtærede minister nu overfor udvalget har indrømmet, at cirkulæret af 28. juni 1951 om ydelse af medicinhjælp til rentemodtagere var for vidtgående og nu vil blive ændret. Vi vedstår naturligvis vort medansvar overfor loven, der ændrede bestemmelserne med hensyn til medicinudydelse, men vi måtte beklage cirkulærets form, som bl. a. pålægger — jeg beder om den højtærede formands tilladelse til at citere et stykke af cirkulæret —

„de sociale udvalg nøje at følge de kommunale medicinudgifter, således at der ikke ydes hjælp, som ikke er absolut påkrævet, idet hovedlinierne i reglerne om medicin til sygekassemedlemmer også må følges ved bevilling af medicin efter folkeforsikringsloven og forsorgsloven“.

Dette kan efter min opfattelse ikke forstås på anden måde end, at det derefter var i strid med loven at yde rentemodtagerne medicinudgifter af det såkaldte rådighedsbeløb, sådan som det i almindelighed sker i de fleste kommuner enten ved medicinkort eller ved, at man ganske simpelt betaler regningerne, efter at man har bemyndiget lægerne til på recepten at henvise til betaling fra kommunen. At dette også har været den højtærede ministers opfattelse, fremgår jo med tilstrækkelig tydelighed af hans udtal-

lelser til mig under finanslovdebatten, da jeg først rejste spørgsmålet, og af betænkningen til dette lovforslag. Ellers ville der ikke have været nogen grund til at revidere cirkulæret og udsende et nyt.

Nu ser jeg nok, at man fra visse sider hævder, at retten til at yde fri medicin af rådighedsbeløbet i det omfang, kommunerne selv ønsker, har de hele tiden haft, men hvad kan det nytte, at man hævder dette, når ministeriet og amtsrevisionerne hævder noget andet og giver påtegning derom på kommunernes regnskaber, hvorefter kommunerne selv kommer til at bære hele udgiften ved en sådan medicinudydelse. Bag hele den førnævnte argumentation ligger — og det vil jeg gerne have lov til at understrege ved denne lejlighed — efter min opfattelse en fundamental misforståelse af rådighedsbeløbet og dets anvendelse. Rådighedsbeløbet på de 7½ pct. af de foregående års grundrente er efter min opfattelse til for at hjælpe de dårligst stillede, de svage, de ensomme, de ældste, de syge, for at yde alle disse en hårdt fornøden hjælp, herunder også hjælp til medicin, og den hjælp skal selvfølgelig ydes uden karrighed, f. eks. som et klækkeligt månedligt tilskud hele året igennem, hvor det er fornødent, men rådighedsbeløbet er ikke beregnet til at deles ud på samleband som et fast tillæg til alle i lighed med brændselshjælp og beklædningshjælp, hvilket sker adskillige steder. Brug rådighedsbeløbet fuldtud, men brug det, hvor det er hårdest tiltrængt, bl. a. til medicin. Dette beløb er ikke større end, at der nok kan være anvendelse for det efter denne anvisning, og så bliver der ikke nogen rest tilbage, som man har besvær med at få delt ud pr. 31. marts.

Jeg ser, at det ærede medlem fru Ragnhild Andersen har udtalt sig om dette forhold til „Land og Folk“. Det er den slags udtalelser, som får rentemodtagerne til at tro, at rådighedsbeløbet er et fast beløb, som man nu vil tage fra dem, og som får dem til at tro, at de bliver snydt og narret af alle på rigsdagen undtagen af det ærede medlem fru Ragnhild Andersen.

Jeg havde i aftes en lille oplevelse, som er illustrerende i så henseende. Jeg var til et politisk møde i en af omegnskommunerne og var der ude for et af det ærede medlems partifæller, som i voldsomme vendinger bebrejdede rigsdagen, at den tog vores penge og brugte vores penge til at betale medicinen med. Se, mod den slags påstande kæmper selv guderne forgæves. Man kan stå op og forklare vedkommende, hvordan det hænger sammen, og det bliver alligevel ikke accep-